

РЕШЕНИЕ

№ 3931

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11720** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256 - 257 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане от М. Д. Р., в качеството ѝ на законен представител и майка на В. М. З., срещу Я. Т. В. – началник 03 сектор АОГТ СДВР, с искане за прекратяване на бездействие от страна на административния орган, изразяващи се в отказ да бъде прието заявление за издаване на паспорт по реда на чл. 45, ал. 1, вр. чл. 46 ЗБЛД и чл. 23, л. 1 и ал. 3, т. 1 от ПИБЛД и да издадат паспорт на В. М. З..

В искането се поддържа, че на 22.11.2021 г. е посетила отдел „Български документи за самоличност“ – СДВР, за да подаде заявление за издаване на паспорт на малолетното ѝ дете – В. М. З.. Твърди, че е представила копие и оригинал от пълномощно с рег. № 576 от 25.03.2017 г. по описа на Нотариус №357 В. А. с район на действие РС – Русе, подписано от М. З. К., баща на детето, оригинал на удостоверение за раждане Оригинал серия Т-АР № 000420, изд. на 08.10.2010 г. от [община], паспорт №[ЕИК] на В. М. З., изд. на 28.03.2017 г., със срок на валидност 28.03.2022 г., както и лична карта на М. Р., в качеството ѝ на законен представител. На жалбоподателката е било отказано да ѝ бъде прието заявлението, с мотив, че в пълномощното било записано „паспорт“, а не „паспорти“. Поддържа, че спрямо нея или детето ѝ не са били налице основания за отказ за приемане на заявлението. Иска съдът да разпорежи на съответното длъжностно лице да приеме заявлението ѝ за издаване на паспорт по реда на чл. 45, ал. 1, вр. чл. 46 ЗБЛД и чл. 23, л. 1 и ал. 3, т. 1 от ПИБЛД и да издадат такъв на В. М. З..

Ответникът в депозираните писмени бележки и в съдебно заседание поддържа становище за недопустимост на искането, алтернативно за неговата неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Искането е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Ищцата претендира да е налице неизвършване на фактически действия по смисъла на чл. 256 АПК, които административният орган е бил длъжен да извърши по силата на закона. Твърди се, на 22.11.2021 г. е посетила отдел „Български документи за самоличност“ – СДВР, за да подаде заявление за издаване на паспорт на малолетното ѝ дете – В. М. З., като е представила копие и оригинал от пълномощно с рег. № 576 от 25.03.2017 г. по описа на Нотариус №357 В. А. с район на действие РС – Русе, подписано от М. З. К., баща на детето, оригинал на удостоверение за раждане Оригинал серия Т-АР № 000420, изд. на 08.10.2010 г. от [община], паспорт №[ЕИК] на В. М. З., изд. на 28.03.2017 г., със срок на валидност 28.03.2022 г., както и лична карта на М. Р., в качеството ѝ на законен представител, което не е било прието и което представлява процесното бездействие (неизвършване на фактическо действие). Този факт съдът намира за безспорен, като косвено се установява и от становището на ответника, че липсвали „положителните предпоставки посочени в чл. 7-10 от Правилника за издаване на български лични документи“, както и че липсвали доказателства за подаването на заявление по надлежния ред. Очевидно няма как да са налице такива доказателства, тъй като заявлението на лицето не е било прието, поради което нелогично звучи възражението, че липсвали данни за надлежно подадено заявление. Дали същото е редовно или не, то това е въпрос на преценка едва след приемането на заявлението, което не е сторено.

Разгледано по същество искането е ОСНОВАТЕЛНО.

Предмет на защита в производството по чл. 256 АПК е неизвършване на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона.

Настоящият решаващ състав приема, че задължението за приемане и регистрация на заявление за издаване на български лични документи произтича от разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и чл. 7, ал. 1 и, ал. 2 от Правилника за издаване на българските лични документи (ПИБЛД). Съгласно изричната норма на чл. 4, ал. 1 ЗБЛД всеки български гражданин има право на документ за самоличност. Според разпоредбата на чл. 13, ал. 1 ЗБЛД документите за самоличност са: лична карта, паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност и свидетелство за управление на моторно превозно средство. С разпоредбата на чл. 29, ал. 1 ЗБЛД е въведено императивно задължение за всички български граждани, живеещи на територията на страната, да поискат издаване на лична карта в срок от 30 дни след навършване на 14-годишна възраст, като за целта подадат заявление до компетентните органи (чл. 17, ал. 1 ЗБЛД), определени в чл. 7, ал. 1 ПИБЛД.

Срещу правото на българските граждани на документ за самоличност и тяхното задължение да поискат издаване на такъв документ - лична карта, стои задължението на съответния орган да приеме заявлението, подадено лично от заявителя (чл. 18, ал. 1 ПИБЛД) и да го заведе в нарочен регистър за което на заявителя се връчва талон (чл. 16, ал. 1 ПИБЛД). Според, ал. 2 на чл. 16 ПИБЛД българските лични документи се издават съобразно данните на заявителя към момента на подаване на заявлението.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 ПИБЛД заявленията за издаване на лична карта и/или паспорт се подават в РУ на МВР, областните дирекции на МВР по постоянен адрес, дирекция "Български документи за самоличност" (ДБДС) - МВР, или в дипломатическите или консулските представителства на Република България в чужбина.

В чл. 7, ал. 3 и в чл. 11 ПИБЛД изрично и изчерпателно са посочени основания при които не се приема подадено заявление за издаване на български личен документ. Съгласно чл. 7, ал. 3 ПИБЛД заявлението не се приема при установена липса или несъответствие на единен граждански номер (ЕГН), личен номер на чужденец (ЛНЧ), личен номер (ЛН), имена и/или месторождение с данните в Националния автоматизиран информационен фонд "Национален регистър на българските лични документи" (НАИФ НРБЛД). Заявлението не се приема и в случаите, когато: не е попълнено съгласно изискванията на чл. 5 и чл. 6 или е с поправки, зачертаване или изтриване, приложената снимка не отговаря на изискванията или при явно несъответствие на образа на лицето с образа от снимката. В приложимия чл. 5 ПИБЛД е установено, че български личен документ се издава въз основа на подадено заявление по образец съгласно Приложение № 2.

В настоящия случай, липсват категорични данни на кое от изчерпателно посочените основания, на жалбоподателката е отказано да бъде прието, тъй като в представеното пълномощно е било използвано единствено число при посочването на „паспорт“, като такъв вече е бил издаден, което по същество е прието, че е изчерпало представителната власт на пълномощника. Този извод според съда противоречи на материалния закон, който в чл. 41 ЗЗД постановява, че пълномощието се прекратява с оттеглянето му или с отказването от него, със смъртта на упълномощителя или на пълномощника или с поставянето им под запрещение, а когато упълномощител или пълномощник са юридически лица - с прекратяването им. Няма данни пълномощното да е било оттеглено. На следващо място не звучи логично едно лице да упълномощи друго, да подаде документи за първоначално издаване на паспорт, но да изключи от представителната власт подаването на заявление за преиздаване на същия този паспорт. Видно от приложеното пълномощно, жалбоподателката е била упълномощена да подпише заявлението за издаване на паспорт на детето си от името на бащата на детето. Използваното единствено число не означава еднократност на действието на пълномощното. Според съда използваната форма „паспорт“ е употребена в смисъл, че е конкретизиран точно определен вид български личен документ, доколкото едно лице може да има само един паспорт по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 2, предл. първо от ЗБЛД.

По изложените доводи съдът приема, че е налице неизвършване на фактически действия по смисъла на чл. 256 АПК (редакцията, ДВ бр. 30/2006 г.), които административният орган е бил длъжен да извърши по силата на закона. Задължени да извършат фактическите действия по предоставяне на формуляр по образец на М. Р. за издаване на документ за самоличност, приемане на попълненото от нея Заявление за издаване на документ за самоличност и завеждане на Заявлението в регистъра по чл. 16, ал. 1 ПИБЛД, са служителите в звено "Български документи за самоличност" в районно управление на Министерството на вътрешните работи (РУ на МВР), областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) по постоянен адрес, дирекция "Български документи за самоличност" (ДБДС) - МВР, или в дипломатическите или консулските представителства на Република България в

чужбина, съгласно приложимата норма на чл. 7, ал. 1, т. 1 ПИБЛД. Доколкото сектор „Административно обслужване на граждани на територията на СДВР“ към отдел „Български документи за самоличност“ при СДВР се ръководи от съответния началник, то и последният следва да бъде осъден, на основание чл. 256, ал. 3 АПК да организира извършването на фактическите действия, предвидени в Закона за българските лични документи и в Правилника за издаване на българските лични документи, съгласно мотивите на настоящото съдебно решение, в 3-дневен срок от влизането му в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 256, ал. 3 АПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 ПИБЛД, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Трето отделение, 2-ри състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА НАЧАЛНИКА на 03 сектор „Административно обслужване на граждани на територията на СДВР“ към отдел „Български документи за самоличност“ при СДВР, чрез служителите в звено "Български документи за самоличност" да извършат следните фактически действия: 1) Да предоставят на М. Д. Р. формуляр на Заявление за издаване на документ за самоличност; 2) Да приемат попълнено Заявление за издаване на документ за самоличност; 3) Да заведат в регистъра по чл. 16, ал. 1 ПИБЛД приетото заявление и съответно да издадат на В. М. З. надлежен документ за това, в 3-дневен срок от влизане в сила на настоящото съдебно решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: